

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 13 mei 2008 in zaak nr. 07/22960 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 juni 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 4 mei 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 mei 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 juni 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de eerste grief is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. De vreemdeling klaagt in de tweede grief onder meer dat de rechtbank heeft miskend dat de staatssecretaris ten onrechte heeft geweigerd zich in deze procedure over de schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) uit te spreken, omdat dat volgens de staatssecretaris in een asielprocedure thuis hoort. In de procedure tegen de ongewenstverklaring moet volledig aan artikel 3 van het EVRM getoetst worden, aldus de vreemdeling.

2.2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 12 oktober 2007, in zaak nr. 200701023/1; www.raadvanstate.nl), kan een gestelde schending van het EVRM in de procedure tegen de ongewenstverklaring naar voren worden gebracht. De rechtbank heeft niet onderkend dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat een beroep op artikel 3 van het EVRM niet in deze procedure thuis hoort en dat het op de weg van de vreemdeling ligt om, indien hij meent dat sprake is van een reëel risico als bedoeld in artikel 3 van het EVRM, een asielaanvraag in te dienen.

De grief slaagt.

2.3. De vreemdeling klaagt in de derde grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris de inmenging in het gezinsleven van de vreemdeling gerechtvaardigd heeft mogen achten in het licht van de criteria, neergelegd in de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 2 augustus 2001 in de zaak Boultif tegen Zwitserland (AB 2001, 341). In dit verband voert de vreemdeling aan dat hij in bezwaar en beroep heeft betoogd dat wegens de zeer zorgwekkende veiligheidssituatie in Somalië en de omstandigheid dat hij en zijn echtgenote uit Mogadishu afkomstig zijn, waarvoor een categoriaal beschermingsbeleid wordt gevoerd, een objectieve belemmering bestaat om het gezinsleven in Somalië uit te oefenen en de rechtbank heeft miskend dat de staatssecretaris daaraan voorbij is gegaan.

2.3.1. De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat de ongewenstverklaring van de vreemdeling geen schending van artikel 8 van het EVRM betekent. Daartoe heeft hij overwogen dat aan de stellingen dat terugkeer tot onaanvaardbare consequenties leidt, voorbij kan worden gegaan, nu zulks in het geheel niet is onderbouwd en dat niet is aangetoond dan wel gebleken dat het gezinsleven niet in Somalië kan worden uitgeoefend.

De rechtbank heeft dit standpunt juist geacht.

2.3.2. De grief slaagt. Volgens onderdeel B2/10.2.3.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) bestaat een vermoeden van objectieve belemmering indien op het moment waarop de toets aan artikel 8 van het EVRM plaats vindt een categoriaal beschermingsbeleid gevoerd wordt. Volgens onderdeel C24/5 van de Vc 2000 wordt ten aanzien van vreemdelingen afkomstig uit Somalië in de daar genoemde gevallen een beleid van categoriale bescherming gevoerd. In het bij de rechtbank bestreden besluit is daaraan zonder motivering voorbij gegaan. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 4 mei 2007 alsnog gegrond verklaren en dat besluit vernietigen.

2.5. De staatssecretaris dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 13 mei 2008 in zaak nr. 07/22960;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 4 mei 2007, kenmerk 9407-13-0124.
- V. veroordeelt de staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 966,00 (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald;
- VI. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 357,00 (zegge: driehonderdzevenenvijftig euro) voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. D. Roemers, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

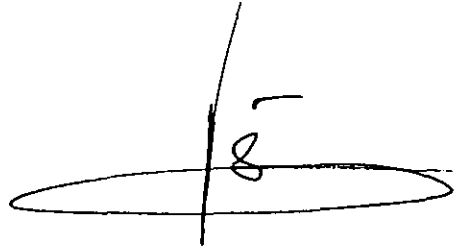
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 november 2008

91.

Verzonden: 18 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 07/22960

Uitspraak in het geschil tussen:

van Somalische nationaliteit

V-nummer: (

eiser,

gemachtigde: mr. F.K.H. Blom, advocaat te Utrecht,

en

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie-en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

gemachtigde: mr. E.B. Rijpma, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Bij besluit van 23 juni 2006 is eiser op grond van artikel 67, eerste lid aanhef en onder c, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ongewenst verklaard.

1.2. Eiser heeft daartegen op 29 juni 2006 op nader aan te voeren gronden bezwaar gemaakt. Op 15 augustus 2006 zijn de gronden van bezwaar ingediend. Op 17 april 2007 is eiser door verweerder op zijn bezwaar gehoord.

1.3. Bij besluit van 4 mei 2007 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

1.4. Op 1 juni 2007 heeft eiser tegen het dit besluit op nader aan te voeren gronden beroep ingesteld bij de rechtbank. Op 3 juli 2007 zijn de gronden van beroep ingediend. Op 8 oktober 2007 zijn nadere gronden van beroep ingediend.

1.5. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. Bij brief van 4 april 2008 heeft eiser nadere stukken overgelegd.

1.6. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 17 april 2008. Eiser is verschenen bij gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Zaaknummer: Awb 07/22960

blad 2

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser heeft op 13 juli 1994 een aanvraag om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf ingediend. Deze aanvraag is afgewezen bij besluit van 13 september 1994. Een tegen dit besluit gemaakt bezwaar is ongegrond verklaard door verweerder bij besluit van 23 mei 1996. Eiser heeft tegen dit besluit op bezwaar op 1 juli 1996 beroep ingesteld bij de rechtbank, doch dit beroep op 6 maart 2000 weer ingetrokken. Bij besluit van 20 september 2001 is eiser, op zijn verzoek, door verweerder in aanmerking gebracht voor een verblijfsvergunning ingevolge artikel 14 Vw 2000 met het verblijfsdoel: "Tijdsverloop in de asielprocedure". Deze verblijfsvergunning is ingegaan op 29 februari 2000 en was geldig tot 29 februari 2005.

2.2. Op 10 februari 2005 heeft eiser een aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van vorenbedoelde verblijfsvergunning ingediend. Bij besluit van 11 oktober 2005 is deze aanvraag door verweerder afgewezen. Hiertegen is door eiser geen bezwaarschrift ingediend. Als gevolg daarvan is eisers rechtmatig verblijf op 8 november 2005 geëindigd.

2.3. Uit een uittreksel uit het Justitieel Documentatieregister van 28 maart 2006 is gebleken dat eiser tussen 2000 en 2005 diverse malen door de strafrechter is veroordeeld wegens het plegen van misdrijven. Verweerder acht de navolgende veroordelingen voor het onderhavige geding van belang.

- bij vonnis van 3 augustus 2000 is eiser door de politierechter te Zutphen veroordeeld tot een geldboete van Fl. 700,=, subsidiair 14 dagen hechtenis, 9 maanden ontzegging van de rijbevoegdheid en een geldboete van Fl. 350,=, subsidiair 7 dagen hechtenis wegens overtreding van de artikelen 163 lid 2 Wv en 107 lid 1 Wv (rijden onder invloed/overige verkeersdelicten);
- bij vonnis van 20 november 2000 van de politierechter te Zutphen is eiser veroordeeld tot een geldboete van € 226,89, subsidiair 10 dagen hechtenis, wegens overtreding van artikel 141 lid 1 Sr (openlijke geweldpleging);
- bij vonnis van 10 juni 2002 van de rechtbank Rotterdam is eiser veroordeeld tot 9 maanden gevangenisstraf, waarvan 3 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaar wegens overtreding van artikel 287 Sr (poging tot zware mishandeling);
- bij vonnis van 23 januari 2003 van het Gerechtshof te Arnhem is eiser veroordeeld tot 140 uur werkstraf, subsidiair 70 dagen hechtenis wegens overtreding van artikel 326 Sr en artikel 225 lid 1 Sr (oplichting en valsheid in geschrifte, meermalen gepleegd);
- bij vonnis van 26 augustus 2004 van de politierechter te Utrecht is eiser veroordeeld tot een geldboete van € 220,=, subsidiair 4 dagen hechtenis wegens overtreding van de artikelen 266 lid 1 Sr en 267 ahf/sub 2 Sr (eenvoudige belediging van een ambtenaar gedurende de rechtmatige uitoefening van zijn bediening) en
- bij vonnis van 15 december 2005 van de rechtbank te Utrecht is eiser veroordeeld tot 20 maanden gevangenisstraf, waarvan 5 maanden voorwaardelijk met een proeftijd tot 29 december 2007 wegens overtreding van artikel 287 Sr (poging tot doodslag).

2.4. Op 8 februari 2006 is eiser door de korpschef van de regiopolitie Utrecht gehoord op het voornemen om hem ongewenst te verklaren. In dit gehoor heeft hij aangegeven dat hij een ongewenstverklaring niet leuk vindt omdat hij al heel lang in Nederland verblijft en een vriendin met de Nederlandse nationaliteit heeft. Uit deze relatie zijn 2 kinderen geboren.

Beide kinderen heeft eiser erkend. Verder heeft hij geen familie in Nederland. Eisers moeder en een oudere broer wonen nog in Somalië.

2.5. Bij besluit van 23 juni 2006 heeft verweerder eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. Verweerder overwoog daarbij dat hetgeen eiser tegen het voornemen tot ongewenstverklaring heeft ingebracht van onvoldoende gewicht is om van ongewenstverklaring af te zien. Met betrekking tot eisers familielevens heeft verweerder aangegeven te hebben getoetst aan de zogenoemde Boultif criteria (arrest Europese Hof voor de rechten van de mens van 2 augustus 2001 inzake Boultif tegen Zwitserland). De inbreuk die eiser op de openbare orde heeft gepleegd is echter dermate vergaand dat het belang van de openbare orde zwaarder heeft mogen wegen dan eisers belang bij het achterwege laten van een ongewenstverklaring. Verder heeft verweerder overwogen dat de vriendin en kinderen van eiser met hem mee kunnen naar Somalië of, indien ze dat niet doen, hem voor het uitoefenen van familielevens kunnen volgen naar Somalië.

2.6. Eiser heeft zich in de gronden van bezwaar op het standpunt gesteld dat een aantal door verweerder aan het bestreden besluit ten grondslag gelegde delicten te oud is om de ongewenstverklaring te kunnen dragen. Eiser heeft aangevoerd dat delicten, die verder terugliggen dan 5 jaar, niet meer aan een ongewenstverklaring ten grondslag kunnen worden gelegd. Verder is aangevoerd dat gelet op eisers asielrelaas van hem niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar Somalië en dat evenmin van hem kan worden verlangd dat hij zijn vriendin en kinderen in Nederland achterlaat. Eiser heeft aangegeven na zijn vrijlating uit de gevangenis bij hen te zijn gaan wonen en bij te dragen in de opvoeding en verzorging van zijn kinderen. Gelet op het feit dat voor Somalië een categoriaal beschermingsbeleid wordt gevoerd, kan van eiser noch zijn gezinsleden worden verlangd dat zij naar Somalië vertrekken. Ook de duur van eisers verblijf in Nederland is een factor die in eisers voordeel zou dienen uit te vallen.

Bij de hoorzitting heeft eiser met betrekking tot zijn gezin verklaard sinds 1995 of 1996 met zijn huidige vriendin samen te zijn. Hij heeft de kinderen erkend en draagt ook bij in de verzorging door het oudste kind van 6 jaar naar de lagere school te brengen. Desgevraagd heeft hij aangegeven afkomstig te zijn uit

2.7. Bij het thans bestreden besluit heeft verweerder de bezwaren van eiser tegen de ongewenstverklaring ongegrond verklaard. Verweerder heeft overwogen geen reden te zien om niet ook de "oude" delicten aan het besluit ten grondslag te leggen. Voor zover eiser een beroep doet op de slechte veiligheidssituatie in Somalië zijn dat asielgerelateerde omstandigheden, waarmee in de onderhavige procedure geen rekening kan worden gehouden. Met betrekking tot artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) heeft verweerder in het bestreden besluit overwogen dat is getoetst aan de zogenoemde "guidelines" van het Boultif arrest van het Europese Hof van Justitie (EHRM). Anders dan Boultif heeft eiser herhaaldelijk strafbare feiten gepleegd. Ook is eiser, in tegenstelling tot Boultif, gehuwd met een vrouw die net als hij oorspronkelijk uit Somalië komt. Eiser zelf heeft lang genoeg in Somalië gewoond (tot zijn 22^e jaar) dat hij geacht kan worden zich daar te handhaven. Eiser heeft niet aangetoond dat het gezinsleven niet in Somalië kan worden uitgeoefend. Een beroep op de algemene situatie aldaar kan eiser niet baten.

2.8. In beroep heeft eiser herhaald dat enkele delicten te oud zijn om aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd te kunnen worden. Eiser stelt aan een nieuw leven te zijn

begonnen en de kans op recidive is daardoor klein. In de aanvullende gronden van beroep van 8 oktober 2007 heeft eiser aangevoerd dat het bestreden besluit strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Omdat een asielerzoek niet kan slagen zolang eiser ongewenst is verklaard, doet eiser het beroep op artikel 3 EVRM in de onderhavige procedure. In ieder geval had in de belangenafweging moeten worden betrokken dat er voor Midden- en Zuid Somalië een categoriaal beschermingsbeleid geldt. Eiser kan zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM dan ook alleen in Nederland uitoefenen. Bovendien zijn de kinderen van eiser geheel vernederlandst en dat zelfde geldt voor eisers vriendin. Eisers vriendin heeft ook nog een dochter van een andere man, zodat zij om die reden Nederland mogelijk niet kan verlaten. Tenslotte is aangevoerd dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat eiser al 10 jaar een relatie met zijn vriendin heeft.

2.9. Verweerder heeft in het verweerschrift zijn standpunt nader toegelicht. Verweerder ziet geen reden om de "oude" veroordelingen niet aan eiser tegen te werpen.

Beoordeling van het beroep

2.10. Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard, indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder a tot en met e dan wel l, Vw 2000. Ingevolge het ten tijde van belang in paragraaf B1/4.4.2 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) neergelegde beleid kan een vreemdeling onder toepassing van vorengenoemd artikel van de Vw 2000 ongewenst worden verklaard in geval de vreemdeling

- wegens het plegen van een misdrijf is veroordeeld tot een gevangenisstraf van minimaal een maand of
- bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, waarbij ook de niet onherroepelijk opgelegde vrijheidsstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen, dan wel hij een transactieaanbod heeft aanvaard.

2.11. Niet in geding is dat verweerder bevoegd is om eiser ongewenst te verklaren op grond van genoemd wetsartikel. Gesteld is dat er omstandigheden zijn die verweerder in het kader van de af te wegen belangen ertoe hadden moeten brengen van ongewenstverklaring af te zien en dat de ongewenstverklaring in strijd is met artikel 3 en artikel 8 EVRM. Dienaangaande overweegt de rechtbank het volgende

2.12. De omstandigheid dat eiser vijf jaar op basis van een verblijfsvergunning in Nederland heeft verbleven en, indien hij de leges had betaald voor de door hem op 10 februari 2005 ingediende verlengingsaanvraag, niet ongewenst verklaard had kunnen worden, maakt naar het oordeel van de rechtbank niet dat verweerder de belangenafweging niet in redelijkheid op de onderhavige wijze had kunnen maken. Nog daargelaten dat deze situatie thans niet voorligt, is het een feit dat eiser ook na februari 2005 is veroordeeld voor een strafbaar feit, te weten poging tot doodslag, gepleegd op 3 september 2005.

2.13. Met betrekking tot eisers stelling dat eiser een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM, overweegt de rechtbank allereerst dat met het intrekken van het beroep, gericht tegen de beschikking waarin aan eiser een verblijfsvergunning asiel is geweigerd, in beginsel vast staat dat eiser niet als vluchteling kan worden aangemerkt en dat bij terugkeer geen sprake is van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM. Eiser heeft op geen enkele wijze onderbouwd dat de situatie thans anders zou zijn. Dat verweerder een beleid

van categoriale bescherming voert voor een deel van Somalië kan eiser in dit opzicht niet baten, aangezien eiser daarmee evenmin heeft aangetoond dat juist hij een reëel risico als bedoeld in artikel 3 EVRM loopt. Verweerder heeft dan ook terecht aangenomen dat ten aanzien van eiser geen sprake is van situatie waarin artikel 3 EVRM zich (duurzaam) verzet tegen uitzetting van eiser naar Somalië.

2.14. Met betrekking tot de door eiser gestelde schending van artikel 8 EVRM oordeelt de rechtbank als volgt. Verweerder heeft aangenomen dat met het bestreden besluit een inmenging in het gezinsleven van eiser plaatsvindt, omdat eiser als gevolg van en gedurende de ongewenstverklaring niet in staat is zijn familie voor korte tijd in Nederland te bezoeken. Verweerder acht deze inmenging evenwel gerechtvaardigd. De rechtbank stelt vast dat verweerder heeft getoetst aan de zogenoemde Boultif criteria. Verweerder heeft, naar het oordeel van de rechtbank, afdoende gemotiveerd waarom ten aanzien van eiser, anders dan in de casus van Boultif, geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. De rechtbank verwijst naar hetgeen verweerder dienaangaande in het besluit in eerste aanleg en het besluit op bezwaar heeft overwogen. Resumerend heeft verweerder aan de belangen van de Staat bij handhaving van de openbare orde een zwaarder gewicht kunnen toekennen dan aan de belangen van eiser en zijn familieleden om familie- of gezinsleven in Nederland te kunnen onderhouden. De moeilijkheden die eisers gezinsleden bij het bezoeken van eiser in Somalië zullen ondervinden wegen onvoldoende tegen genoemde belangen van de Staat op. Als eiser en zijn gezinsleden kiezen voor het uitoefenen van gezinsleven door permanent verblijf van het hele gezin in Somalië, met de door hen geschetste risico's en nadelen, is dat een keuze, waartoe het bestreden besluit op zich niet noopt. Bij dit alles is ook van belang dat een ongewenstverklaring in tijd beperkt is.

2.15. Verweerder heeft in redelijkheid gebruik kunnen maken van de bevoegdheid om eiser ongewenst te verklaren. Van schending van enige verdragsbepaling is niet gebleken.

2.16. Het beroep is derhalve ongegrond.

2.17. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer: Awb 07/22960

blad 6

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. T.F. Bruinenberg en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. H.W. Wind als griffier op 13 mei 2008.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

13 MEI 2008

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

Bezoekadres Utrecht
 Vasco Da Gamaaan 11
 T 030 707 4112
 F 030 707 4113

Correspondentieadres
 Postbus 2245
 3500 GE Utrecht

Bezoekadres Tilburg
 Verdiplein 104
 T 013 535 3885
 F 013 707 4690

Correspondentieadres
 Postbus 2025
 5001 CA Tilburg

info@bmbadvocaten.nl
 www.bmbadvocaten.nl
 BTW NL 8143 29 159 B01

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
10 JUN 2008	
ZAAKNR.	200804264
AAN:	VZ
BEHANDELD DD:	PAR:

AANGETEKEND
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Van de Raad van State
 Postbus 20019
 2500 EA 's-Gravenhage

ALSMEDE PER TELEFAX: 070 - 365 1380

Utrecht, 10 juni 2008
 Betreft: /hoger beroep
 Dossier: 20080323
 Uw ref.:

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

De heer _____ geboren op _____ met de Somalische nationaliteit, (hierna ook te noemen: appellant), te dezer zake woonplaats kiezende ten kantore van Berte, Maalsté & Blom Advocaten te Utrecht (Postbus 2245, 3500 GE Utrecht) van wie mr. Fleur K.H. Blom door hem bepaaldelijk is gevolmachtigd om namens appellant het onderhavige beroep in te stellen, op te stellen, in te dienen en te ondertekenen, geeft zerbiedig te kennen:

Appellant stelt bij deze tijdig hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen d.d. 13 mei 2008, eveneens verzonden op 13 mei 2008, waarbij het namens appellant ingestelde beroep tegen de beschikking van de Staatssecretaris van Justitie (hierna ook te noemen: verweerder) d.d. 4 mei 2007 ongegrond is verklaard (AWB 07/22960).

Productie 1: kopie uitspraak d.d. 13 mei 2008.

Productie 2: kopie besluit d.d. 4 mei 2007.

Appellant kan zich met de bestreden uitspraak niet verenigen en formuleert daartoe de navolgende grieven:

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

GRIEF I

Ten onrechte stelt de rechtbank dat:

'De omstandigheid dat eiser vijf jaar op basis van een verblijfsvergunning in Nederland heeft verbleven en, indien hij de leges had betaald voor de door hem op 10 februari 2005 ingediende verlengingsaanvraag, niet ongewenst verklaard had kunnen worden, maakt naar het oordeel van de rechtbank niet dat verweerder de belangenafweging niet in redelijkheid op de onderhavige wijze had kunnen maken. Nog daargelaten dat deze situatie thans niet voorligt, is het een feit dat eiser ook na februari 2005 is veroordeeld voor een strafbaar feit, te weten poging tot doodslag, gepleegd op 3 september 2005.'

Immers, namens appellant is aangevoerd dat uit de bestreden beschikking niet blijkt dat verweerder meegewogen heeft dat eiser vijf jaren een verblijfsvergunning heeft gehad en hij, indien hij de leges wel tijdig had voldaan, niet ongewenst verklaard had kunnen worden. Dit is echter wel een omstandigheid die in het kader van de belangenafweging in het voordeel van appellant meegewogen had moeten worden. Dit blijkt ook uit de zogenaamde 'Boultif guiding principles' arrest EHRM d.d. 2 augustus 2001, Boultif vs. Zwitserland. Namens appellant is te dezer zake naar voren gebracht dat de bestreden beschikking niet met de benodigde zorgvuldigheid tot stand is gekomen ofwel onvoldoende gemotiveerd. De rechtbank is op dit standpunt ten onrechte niet ingegaan en kan te dezer zake niet volstaan met de enkele oordeel dat dit niet maakt dat verweerder de belangenafweging niet in redelijkheid op de onderhavige wijze had kunnen maken.

GRIEF II

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat:

'Met betrekking tot eisers stelling dat eiser een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM, overweegt de rechtbank allereerst dat met het intrekken van het beroep, gericht tegen de beschikking waarin aan eiser een verblijfsvergunning asiel is geweigerd, in beginsel vast staat dat eiser niet als vluchteling kan worden aangemerkt en dat bij terugkeer geen sprake is van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM. Eiser heeft op geen enkele wijze onderbouwd dat de situatie thans anders zou zijn. Dat verweerder een beleid van categoriale bescherming voert voor een deel van Somalië kan eiser in dit opzicht niet baten, aangezien eiser daarmee evenmin heeft aangetoond dat juist hij een reëel risico als bedoeld in artikel 3 EVRM loopt. Verweerder heeft dan ook terecht aangenomen dat ten aanzien van eiser geen sprake is van een situatie waarin artikel 3 EVRM zich (duurzaam) verzet tegen de uitzetting van eiser naar Somalië.'

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

De rechtbank kan niet ter zake van de beoordeling of thans bij terugkeer naar Somalië sprake is van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM verwijzen naar de intrekking van de beroepsprocedure bij schrijven d.d. 6 maart 2000 omdat de situatie in het land van herkomst sindsdien evident verslechterd is. Dit is namens appellant naar voren gebracht in de bezwaarfase, onder andere tijdens het horen door de ambtelijke commissie op 17 april 2007 en nader onderbouwd in de beroepsprocedure bij schrijven aan de rechtbank d.d. 3 juli 2007, 8 oktober 2007, 4 april 2008 en tijdens de behandeling ter zitting op 17 april 2008 van rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Groningen. In voornoemde stukken en tijdens de behandeling ter zitting is namens appellant wel degelijk naar voren gebracht en ook onderbouwd waarom nu juist hij een reëel risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM. De overwegingen van de rechtbank te dezer zake kunnen derhalve zonder nadere motivering geen stand houden.

Ook de stelling van de rechtbank dat verweerder terecht heeft aangenomen dat ten aanzien van eiser geen sprake is van een situatie waarin artikel 3 EVRM zich (duurzaam) verzet tegen de uitzetting van eiser naar Somalië, miskent het gegeven dat verweerder heeft geweigerd zich in deze procedure daarover uit te spreken, omdat dit volgens verweerder ter sprake kon worden gesteld in een asielprocedure. De asielprocedure die appellant vervolgens heeft opgestart naar aanleiding van deze mededeling van verweerder is vervolgens geëindigd met een niet-ontvankelijkheidsverklaring door de rechtbank omdat appellant geen belang zou hebben bij de beoordeling van zijn aanvraag om een verblijfsvergunning asiel zolang de ongewenstverklaring voortduurt.

Productie 3: kopie uitspraak rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem d.d. 16 mei 2008.

Thans is derhalve de situatie ontstaan dat verweerder weigert om te beoordelen of terugkeer van appellant naar Somalië een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt in de procedure tegen de ongewenstverklaring alsmede in de op advies van verweerder opgestarte asielprocedure en de rechtbank niet ofwel onvoldoende op hetgeen appellant te dezer zake naar voren heeft gebracht, is ingegaan. Artikel 3 EVRM is onvoorwaardelijk en absoluut en biedt nu juist bescherming tegen uitzetting naar een land alwaar appellant een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM. Juist in de procedure tegen de ongewenstverklaring dient dit onvoorwaardelijke en absolute recht volledig getoetst te worden en het oordeel dat niet gebleken is dat bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt, voorzien te worden van een deugdelijke motivering. Ten onrechte heeft zowel de rechtbank en ook verweerder dat in de procedure van appellant tegen zijn ongewenstverklaring nagelaten.

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

GRIEF III

Het oordeel van de rechtbank dat:

'Met betrekking tot de door eiser gestelde schending van artikel 8 EVRM oordeelt de rechtbank als volgt. Verweerder heeft aangenomen dat met het bestreden besluit een inmenging in het gezinsleven van eiser plaatsvindt, omdat eiser als gevolg van en gedurende de ongewenstverklaring niet in staat is zijn familie voor korte tijd in Nederland te bezoeken. Verweerder acht deze inmenging evenwel gerechtvaardigd. De rechtbank stelt vast dat verweerder heeft getoetst aan de Boultif criteria. Verweerder heeft, naar het oordeel van de rechtbank, afdoende gemotiveerd waarom ten aanzien van eiser, anders dan in de casus van Boultif, geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. De rechtbank verwijst naar hetgeen verweerder dienaangaande in het besluit in eerste aanleg en het besluit op bezwaar heeft overwogen. Resumerend heeft verweerder aan de belangen van de Staat bij handhaving van de openbare orde een zwaarder gewicht kunnen toekennen dan aan het belang van eiser en zijn familieleden om familie- of gezinsleven in Nederland te kunnen onderhouden. De moeilijkheden die eisers gezinsleden bij het bezoeken van eiser in Somalië zullen ondervinden wegen onvoldoende tegen de genoemde belangen van de Staat op. Als eiser en zijn gezinsleden kiezen voor het uitoefenen van gezinsleven door permanent verblijf van het hele gezin in Somalië, met de door hen geschetste risico's en nadelen, is dat een keuze, waartoe het bestreden besluit op zich niet noopt. Bij dit alles is ook van belang dat een ongewenstverklaring in tijd beperkt is.'

Is onbegrijpelijk.

Immers, namens appellant is gedurende de gehele procedure betoogd dat er een objectieve belemmering bestaat om het gezinsleven in Somalië uit te oefenen en dat uit de bestreden beschikkingen, zowel in eerste aanleg alsmede in bezwaar, geenszins blijkt dat verweerder die omstandigheid geheel heeft laten meewegen bij de beoordeling. Eveneens in beroep is dit meermalen naar voren gebracht onder andere in de pleitnota overgelegd tijdens de behandeling ter zitting op 17 april 2008 waarin is aangevoerd:

'Voorts blijkt uit de beschikking geenszins dat er een objectieve belemmering bestaat om het gezinsleven tussen eiser en zijn echtgenote en zijn minderjarige kinderen in Somalië uit te oefenen. De veiligheids situatie in Somalië is zeer zorgwekkend. Het hebben van banden is van evident belang om zich enigszins staande te kunnen houden in Somalië. Eiser en zijn echtgenote zijn beiden afkomstig uit het gebied waarvoor een categoriaal beschermingsbeleid wordt gevoerd en zijn al 14 respectievelijk 15 jaren in Nederland. Eiser en zijn echtgenote hebben door hun lange verblijf in Nederland geen banden meer in Somalië en kunnen zich derhalve voor

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

bescherming niet tot een clan wenden. Dit geldt nog sterker voor hun minderjarige Nederlandse kinderen die hier geboren en getogen zijn. Het betreft in casu ook nog drie meisjes die blijkens het ambtsbericht nu juist vaak slachtoffer worden van mensenrechtenschendingen alsmede het risico lopen om blootgesteld te worden aan genitale verminking, zeker gezien hun leeftijd. Verweerder geeft in de bestreden beschikking er geen blijk van de risico's voor de gezinsleden van eiser bij terugkeer naar Somalië te hebben meegewogen. Verweerder spreekt in de bestreden beschikking enkel van een situatie in het land van herkomst die minder gunstig is dan in Nederland. Dit is wel heel zacht uitgedrukt en doet geen recht aan de huidige realiteit in Somalië. De stelling van verweerder in de bestreden beschikking dat artikel 8 EVRM niet met zich meebrengt dat er een algemene verplichting is voor de Nederlandse Staat om de vrije domiciliekeuze van eiser voor de uitoefening van het familie- en gezinsleven te eerbiedigen, is correct. Echter, in de zaak van eiser is Nederland het enige land alwaar het familie- en gezinsleven uitgeoefend kan worden. Vertrek van het gezin naar Somalië zou een reëel risico op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM met zich meebrengen voor de gezinsleden.'

De uitspraak van de rechtbank is eveneens op dit punt onbegrijpelijk ofwel onvoldoende gemotiveerd.

MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak moge behagen de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen en te bepalen dat:

- a. het beroep tegen de beschikking van 4 mei 2007 gegrond dient te worden verklaard;
- b. verweerder binnen zes weken na verzending van uw uitspraak een nieuwe beslissing dient te nemen op het bezwaarschrift d.d. 29 juni 2006 van appellant; en
- c. verweerder te veroordelen in de proceskosten van appellant van zowel het beroep als het hoger beroep.

Mr. Fleur K.H. Blom
Advocaat-gemachtigde

Een kopie van het hoger beroepschrift zond ik heden eveneens naar verweerder: Immigratie- en Naturalisatiedienst, afdeling PV Zwolle, Postbus 40052, 8004 DB Zwolle.